

KAPITOLA 2

Aubrey

ALIBI

SOBOTA, 10. OKTÓBRA

V túto hodinu sa späť na čerpaciu stanicu, na tú istú, na ktorej som sa zastavila pred dvanástimi hodinami cestou do mesta, dostanem rýchlo. Hmla, ktorá sa usadila nad mestom, skresľuje žiaru neónových svetiel lemujúcich striedku nad čerpacími stojanmi a dodáva noci tajomnú atmosféru. Čas strávený v Chantilly's bol príjemným rozptýlením, ale nepokoj, ktorý som pociťovala väčšinu dňa, sa vrátil. Vezmem igelitovú tašku zo sedadla spolujazdca, hodím do nej mobil a vyskočím z auta.

Je tu viac ľudí, ako som čakala, vzhľadom na hodinu a veľkosť mesta. Hmla si zo mňa robí žarty, ľudia sa zdanlivo objavujú a miznú, vstupujú do tmy.

Keď vojdem do obchodu, jasné fluorescenčné svetlá ma priam šokujú, a musím prižmúriť oči, keď sa presúvam k malej verejnej toalete.

Musela som ju predbehnúť.

Položím tašku na zavretý vrchnák záchoda, potiahnem páčku na dávko-vači papierových utierok vedľa umývadla, až ich mám päť alebo šesť. Opatrne

vytvorím malý štvorcový vzor, dostatočne veľký, aby som na ňom mohla stáť a nebola bosá na špinavej podlahe.

Prezliecť sa zo šiat a lodičiek do trička s potlačou, teplákov a žabiiek je ako žonglovanie, ale zvládnem to bez toho, aby som sa pohla zo svojho papierového ostrova.

Prejdem si rukou po dlhých svetlohnedých vlasoch, než si zložím parochňu a čiapku, a moje vlastné takmer čierne vlasy sa mi rozprestrú po pleciach. Šaty, topánky a parochňa putujú späť do tašky. Hneď ako všetko zabalím, niekto jemne zaklope na dvere.

Pomaly otvorím a vyzriem von. Je tu. Camille Baylissová.

Je to tesné, ale obe sa tam zmestíme.

Nasleduje otázka, ktorej som sa celý deň nemohla dočkať, kedy ju položím. „Ako to dopadlo?“

„Nie tak, ako sme dúfali.“

Nakloním hlavu nabok a prezerám si ju. „Ak nie tak, ako sme dúfali, tak ako?“

Stisne pery a premýšľa, ako mi odpovedať. „Nebola som úspešná.“ Než jej stihnem položiť ďalšiu otázku, spýta sa: „A čo vy? Mali ste nejaké problémy?“

„Všetko je v poriadku.“ Chvíľu mlčím a potom sa opýtam: „Nezistili ste nič?“ Pokrúti hlavou, ale neponúkne mi žiadnu výhovorku ani vysvetlenie.

Je toho toľko, čo ani jedna z nás nepovie, a obe to vieme.

Hojdám sa dopredu a dozadu na päťách. Tento priestor je na rozhovor príliš malý. „Čo bude teraz?“

Camille sa zhlboka nadýchne. „Skúsime to znova. Len sa musíme dohodnúť kedy.“

Klame. Vidím jej to na tvári. Dnes sa v nej niečo zmenilo a ja by som chcela vedieť, čo to bolo.

„Nech sa páči,“ hovorím a podávam jej igelitovú tašku aj kabelku. Nemám chuť nechať si šaty ani topánky, hoci som si istá, že ani ona ich nechce späť. Napokon si ich vezme a potom vystrie pravú ruku, ale netuším, čo ešte odo mňa chce.

„Prstene.“

Len čo to povie, pocítim ich ťažkú váhu. „Ach, áno, takmer som zabudla.“ Dajú sa prekvapivo ľahko stiahnuť napriek tomu, aká som sa nimi cítila uväznená. Najprv jej do vystretej ruky položím zásnubný prsteň, potom obrúčku. Napäto sa na ne niekoľko sekúnd pozerá, potom si ich navlečie na prsty.

„Telefón a kľúče?“ požiada.

„Kľúče sú v kabelke, telefón je v taške.“ Som pripravená odísť, ale potrebujem, aby si myslela, že sme stále na jednej lodi, aj keď to tak teraz ani zďaleka nie je.

„Skončili ste v podniku s názvom Chantilly's namiesto toho, ktorý som vybrala?“ Camille to vysloví ako otázku, ale nie je to otázka.

V mysli mi blikne usmievavá tvár tajomného muža, ale rýchlo tú predstavu potlačím. „Áno, nezдалo sa mi dôležité, kde budem piť.“ Stisnem pery, aby som sa neospravedlnila za zmenu plánu.

Chvíľu ma pozoruje, potom prikývne. „Samozrejme, žiadny problém. Všimla som si aj pár ďalších maličkostí. Ste si istá, že všetko išlo podľa plánu?“

Teraz je na rade moja lož. „Áno. Len som sa trochu stratila. Usúdila som, že to nebude prekážať, pokiaľ som v St. Francisville.“

Camille si pritiahne tašku k hrudi. Je rovnako pripravená odísť ako ja. „Kľúč od druhého auta je v zapalovaní. Vráťte sa domov a ja sa o pár dní ozvem, aby sme mohli naplánovať ďalší postup.“

Vybehne z toalety a ja počkám asi minútu, než urobím to isté.

Keď dorazím na parkovisko, Camille a Range Rover sú už dávno preč, ale na mňa čaká tá istá stará honda, ktorou som prišla z Baton Rouge.

Náš plán znel vytvoriť jasnú a neochvejnú digitálnu stopu, ktorá sa začala napoludnie a skončila sa tesne pred polnocou. Každý pohyb bol vopred naplánovaný.

Ten starostlivo namaľovaný obraz však nerozprával môj príbeh. Rozprával príbeh Camille Baylissovej, manželky Benjamin Baylissa.

Camille potrebovala možnosť pohybovať sa bez toho, aby ju sledoval a monitoroval jej manžel. Ben už roky skrýva špinavé tajomstvo, ktoré sa týka nás oboch, a nebolo by možné získať o tom dôkaz, keby sledoval každý jej pohyb v reálnom čase, tak ako to mal vo zvyku.

Namiesto toho sledoval každý môj pohyb.

Ben videl presnú polohu Camillinho telefónu aj Range Rovera vďaka praktickej aplikácii Journeys. A pretože Camille je Camille, zrealizovala by viacero nákupov, ktoré by potvrdili aj oznámenia z banky. Platila by kopou kreditných kariet, ktoré ležia na dne jej kabelky značky Chanel.

V podstate sa to aj stalo.

Nie som si istá, čo by znamenal nový plán, ale v žiadnom prípade by som sa s ňou druhýkrát nevymenila. Bol moment, keď som ju potrebovala viac ako ona mňa, ale teraz už nie.

Dnes som využila čas, ktorý som strávila „v jej koži“, aby som sa o tom uistila.

Cesta domov nie je dlhá, ale zdá sa, že mi trvá dvakrát dlhšie, ako by mala. Zaparkujem Hondu Accord na parkovisku neďaleko centra, na tom istom mieste, kde som si auto ráno vyzdvihla. Váhám, či mám nechať kľúče pod rohožkou. Len preto, že auto je staršie ako ja, neznamená to, že ho nikto neukradne, ale urobím, ako mi prikázala Camille.

Ani toto už nie je môj problém.

Žiadne veci v Range Roveri neboli moje, rovnako ako nie je nič moje ani v honde.